

staltninger, ulovhjemlede Foranstaltninger og Beføjelser. Hvad der nu ellers kan siges om Loven af 7. August 1914, er det da en Lov, og jeg maa dog fastholde overfor det ærede Medlem, at det, at et Ministerium benytter en gældende Lov og ikke ønsker den ophævet gennem en Tilføjelse til en anden Lov, kan ikke sammenlignes med Statskupsforanstaltninger. Men det er efter min Mening Statskup — og jeg har derfor brugt dette Ord —, naar man forsøger at kue Folketingets Flertal ved Landstingets Flertal. For det er jo kortelig det, det ærede Medlem vil gøre. Det ærede Medlem siger, at vi har Flertal her i Salen, og det er sandt, det har vi; men dette Flertal kan altsaa paa et enkelt Punkt knægtes og kues i en vis Forstand af Landstingets Flertal, idet Midlerne til Statshusholdningens Førelse nægtes Ministeriet, og intet Ministerium kan jo sidde, intet Ministerium kan vedvare, hvis ikke Midlerne til Statshusholdningens Førelse foreligger.

Det er dette, som sker, naar det ærede Medlem faar sin Villie. Og jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlem faar den, at han har sikret sig sin Villies Virkeliggørelse. Hvad kan det saa nytte, at det ærede Medlem siger, at han endnu er en Tilhænger af Folketingsparlamentarismen, naar han fører den Politik, at han i Øjeblikket vil kue Folketingsparlamentarismen ved en Appel til Landstinget. Jeg synes ikke, jeg bruger stærkere Ord om dette, end det er fornødent, men jeg tror, man vil faa Befolkningen og alle til at forstaa, at dels er Ministeriet nødt til at vige, naar Midlerne nægtes det, og dels er den ikke Folketingsparlamentariker, som gaar imod Folketingets Flertal ved Hjælp af Landstingets Flertal.

Borgbjerg: Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at ogsaa det Parti, jeg tilhører, har Medansvar for de 18 landstingsvalgte. Ja, naturligvis. Men hvad jeg havde gjort opmærksom paa, og hvad det ærede Medlem ikke rørte ved, var, at bag ved denne Ordning med de 18 landstingsvalgte laa Landstingsvenstres Krav om de 12 kongevalgtes Bevarelse. Det var den historiske Grund til, at Bestemmelsen overhovedet blev optaget og indgik som Led i Overenskomsten. Vi gik med dertil, fordi den nye Grundlov betød et saa stort Fremskridt sammenlignet med den gamle. Men der fremkom et uheldigt Element derved, at et Punkt, som det ærede Medlem personlig lagde den allerstørste Vægt paa, delvis blev imødekommet. Det

var Kravet om Landstingets Uopløselighed. De 18 landstingsvalgte vilde kun være noget midlertidigt, hvis Virkning temmelig hurtigt vilde forsvinde. Det, som nu sker, er, at man benytter denne midlertidige Ordning i Forbindelse med det Faktum, at Landstinget, forsaavidt den foreliggende Situation angaar, er uopløseligt, til at falde en parlamentarisk Regering i Ryggen og søge den undlivet.

Det ærede Medlem sagde, at en Forfatningskamp fik vi ikke i den Anledning; thi jeg havde længe i „Social-Demokraten“ truet med en saadan. Det er fuldkommen forkert, det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at de danske Sønderjyders Optagelse i Rigsdagen kræver en Grundlovsændring, takket være det ærede Medlem og takket være den omtalte delvise Uopløselighed, som han lagde den allerstørste Vægt paa. Saaledes slaar kunstige Garantier ofte tilbage mod Ophavsmanden selv. Takket være det ærede Medlem kan vi ikke faa de danske Sønderjyder repræsenteret i dette og det andet Ting uden en Grundlovsændring. Saa har vi i „Social-Demokraten“ gjort os til Talsmænd for, at de Pletter, som er paa Grundloven, med det samme bliver afvisket, saa at vi kan give Sønderjyderne saa god en Grundlov som muligt; til Samarbejde derom har vi indbudt Venstre. Dermed har vi ikke kaldt paa nogen Forfatningskamp.

Men det ærede Medlem gaar *sine* Veje — støttet af hele det konservative Folkeparti, mirabile dictu, det er mærkværdigt, men de Konservative er saa sjaeleglade over, at de endelig en Gang faar Lov at følge Venstre — til Konservatismens Ruin; til deres eget Partis Ruin her i Landet. Den Fremgangsmaade er noget ganske andet: det er at styrte os ud i Krise, i Forfatningskamp.

Johan Knudsen: Man har angrebet mig, fordi jeg har sagt, at Loven af 7. August 1914 kom til Verden under en Panikstemning. Jeg var den Gang ikke Medlem af dette Ting, men jeg kan ikke tænke mig andet end, at ærede Medlemmer, som stemte for denne Lov, var Genstand for en vis Panik, da de blankt gav Indenrigsministeren en saa ubegrænset Myndighed, som laa langt udover det sædvanlige. I alt Fald findes Forudsætningerne for Lovens Tilblivelse ikke mere nu, og det forekommer mig urimeligt at fastholde den. Det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg), som nu talte, mente, at Loven af 7. August 1914 er Smaa borgerne en kær Lov.